

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 30 (396)
Anul X (2019)
22 Septembrie

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

PESCUIREA CEA MINUNATĂ – CE ÎNVĂȚĂM DIN EA ȘI CE APLICĂM ÎN VIAȚA NOASTRĂ?

Arhimandritul Teofil Părăian

E foarte important lucrul acesta, ca cineva să-și supună mintea lui Dumnezeu. Vă spuneam cândva într-un context oarecare, că Părintele Arsenie (Boca) zicea că „noi avem mintea care discută cu Dumnezeu, în loc să se supună fără discuție”. La pescuirea minunată, așa cum o istorisește Sfântul Evanghelist Luca, pentru că în cuprinsul ei constatăm o atitudine a Sfântului Apostol Petru în care se vede **supunere cu mintea față de Mântuitorul nostru Iisus Hristos**, de fapt e începutul uceniciei Sfântului Apostol Petru. Cum? Se spune în Sfânta Evanghelie de la Luca, citim aceasta în capitolul al cincilea, că Simon și cu Andrei și cu cei împreună cu dânsii își spălau mrejele, gata să meargă spre casă, după o noapte în care n-au pescuit nimic. Și Domnul Hristos a zis, după ce i-a învățat pe oamenii adunați în jurul Lui pe țărmul mării, după ce i-a învățat din barca lui Simon, a zis: „Mână la larg și aruncați mrejele spre pescuire”; și Petru a zis atunci: „Doamne ne-am trudit și nu am prins nimic, dar pentru cuvântul Tău arunc mreaja în mare” (Luca 5, 4-5). Sfântul Apostol Petru s-a supus atunci cu mintea lui Dumnezeu fără discuție.

Cine se supune cu mintea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, acela-i totdeauna biruitor. Nu se poate să nu vadă minuni în viața lui când se supune cu mintea, în înțelesul acesta că, de pildă, Domnul Hristos

spune să iertăm și nu ne-ar conveni să iertăm, dar ne silim să iertăm, e o supunere cu mintea și vedem minunea liniștii sufletului și o mare bucurie pentru noi.

PUNCTE DE VEDERE

Claudiu Balan

DEMNITATEA NU STĂ ÎN BOGĂȚIE SAU ÎN LIPSA EI

Una din cititoarele noastre ne-a rugat să scriem un articol despre sărăcie și ispitele tinerilor care au posibilități materiale reduse. N-am crescut într-o familie săracă dar nici într-una bogată. Părinții mei au fost și sunt oameni de rând, cu venituri medii și s-au chinuit să facă totul în viață cu salariile lor de angajați la Combinatul Siderurgic din Galați. Nu am experiența lipsurilor materiale de strictă necesitate dar am experiența unui trai decent, nu de puține ori presărat cu datorii și greutăți.

Trăind în comunism părinții mei n-au fost ancorati în viața Bisericii și din acest motiv nu aveau conștiința modelului suprem de demnitate umană, Iisus Hristos. Totuși, provenind din mediul rural erau conștienți că omul trebuie să-și câștige demnitatea prin muncă, hărnicie, onestitate, bună înțelegere și devotament față de familie și locul de muncă.

Din experiența vieții mele, pot spune că majoritatea oamenilor nu judecă și discreditează pe cei săraci ci pe cei cu fapte de rușine: pe bețivi, pe hoți, pe desfrânați, pe corupți, pe ucigași, pe toți cei imorali care prin acțiunile lor creează suferință în jur.

Așa se face că și-n societățile secularizate, unde oamenii au pierdut relația cu Dumnezeu, și acolo **omul este discreditat pentru fapte de rușine, nu pentru sărăcia lui**. Sărăcia poate fi înfierată atunci când este o consecință a lenei, dar dacă e o stare de fapt datorată condițiilor care nu țin de voia ta (foamete, secetă, catastrofe naturale, criză economică, etc.) atunci e de înțeles.

Haideteți să vorbim puțin despre **cum vede Dumnezeu această stare de sărăcie a oamenilor**. În primul rând trebuie să precizăm că sărăcia unei părți din populația globului pământesc e cauzată de zgârcenia și lăcomia

celorlalți. Este destulă mâncare pe acest pământ. Noi europenii avem un coș zilnic de mâncare, de câteva ori mai scump decât masa umilă a unei persoane din Africa. De asemenea sunt destule haine pe pământ pentru toți... Sunt așa de multe hainele aruncate de europeni și americani la gunoi încât cred că ar fi de ajuns să îmbrace toți oamenii goi din întreaga lume. Astfel, **sărăcia e doar un aspect negativ al relației dintre oameni pe acest pământ și nicidecum o problemă de resurse**. Dumnezeu a zis „creșteți și înmulțiți-vă și umpleți pământul și supuneți-l” fără să pună limită creșterii noastre. El este gazda, El se ocupă de ce va pune la dispoziție invitaților, și nu noi.

Astfel, **sărăcia este o consecință a căderii omului în păcat**.

(continuare în pagina 2)

DEMNITATEA NU STĂ ÎN BOGĂȚIE SAU ÎN LIPSA EI

(continuare din pagina 2)

Sărăcia apare în multe situații: din cauza patimilor, din cauza despărțirilor și certurilor în familie și în conflictele de muncă, din cauza orgoliilor prea mari, din cauza lenei, dar care toate își au izvorul în depărtarea omului de Dumnezeu.

Spune psalmistul David că „tânăr am fost, acum sunt, iată, bătrân și nu l-am văzut pe cel drept părăsit, și nici seminția lui cerșind pâine” (Psalm 36, 25). Omul apropiat de Dumnezeu, omul credincios și harnic, cu viață curată, nu rămâne niciodată fără cele necesare vieții, Dumnezeu mereu purtându-i de grijă și binecuvântându-l cu atâtea bunătăți materiale și sufletești. Eu personal sunt convins că omul care cere în rugăciune zilnic pâinea cea de toate zilele o și primește, ba chiar din belșug. Am auzit spunându-se că sunt familii cu mulți copii care, deși sunt credincioși mor de foame. Nu este de ajuns să frecvențezi Biserica ci trebuie să te lepezi și de patimi. Poate sărăcia lor e un semnal de alarmă pentru starea lor sufletească. În Vechiul Testament Avraam, Iosif, David, Solomon, Iov și alții, au primit bunăstarea lor ca urmare a stării lor de curăție. Erau oameni drepecți înaintea lui Dumnezeu și bogăția era o binecuvântare a Lui revărsată din belșug.

Bogăția și sărăcia sunt temporare

Totuși, chiar dacă sărăcia este o consecință a păcatelor noastre, Dumnezeu în înțelepciunea Lui se folosește de sărăcie și de bogăție pentru a ne mântui pe toți. **Bogății se mântuiesc prin milostenie și nelipirea sufletului de bani iar săracii prin recunoștința și rugăciuni aduse lui Dumnezeu pentru binefăcătorii lor.**

Dar și bogăția și sărăcia sunt temporare, pentru că în Împărăția Cerurilor intrăm doar cu noi înșine și cu felul în care experiența vieții ne-a schimbat, așa cum actorii dintr-o piesă de teatru când ies de pe scenă rămân doar cu prestația lor, dezbrăcându-și costumele de regi sau țărani.

În Împărăția Cerurilor rămân doar faptele

noastre și iubirea pe care am dobândit-o trăind printre oameni. Cele materiale au fost doar o recuzită pentru a ne ajuta să ne jucăm rolul pe scena mântuirii acestei lumi și nicidecum un scop în sine. Așa cum actorii nu pleacă acasă cu costumele, la fel nici noi nu putem intra în Împărăția Cerurilor cu bogățiile sau lipsurile noastre.

Ba mai mult, **Hristos Domnul ne îndeamnă să ne lepădăm de cele materiale** încă de aici, dacă voim să fim desăvârșiți: „Vinde tot ce ai și împarte-le săracilor și vei avea comoară în cer; și vino, urmează-Mi Mie”, bine știind că ne legăm ușor sufletul de cele materiale. În monahism sărăcia e un vot esențial pe drumul mântuirii iar sfinții părinți vorbesc de sărăcie ca de o stare la care trebuie să ajungem toți, lepădând cu totul cele ale lumii.

Așa se face că în perspectiva lui Dumnezeu și bogăția poate fi o binecuvântare și te poate apropia de Împărăția Cerurilor, dar asta cu anevoie și doar cu ajutorul Lui. Iar sărăcia de bunăvoie este o premiză a stării omului desăvârșit.

Nu sărăcia e povară și rușine ci lenea, zgârcenia și tot păcatul

În consecință tinerii săraci nu ar trebui să se simtă împovărați de sărăcia lor, bine știind că

e o stare la care suntem cu toții chemați. Cei care deja sunt săraci au un mare avantaj în fața celorlalți pe drumul mântuirii, dar asta doar dacă-și asumă sărăcia ca pe o cruce și o suferință prin care te poți mântui.

Nu este bogat cel ce are cât mai multe ci acela care are nevoie de cât mai puține. Deci un tânăr sărac care învață să trăiască având resurse puține va fi mai fericit decât un bogat care vrea tot mai mult.

Nu sărăcia e povară și rușine ci lenea, zgârcenia și tot păcatul. Tinerii săraci pot căpăta respectul semenilor lor prin credința în Dumnezeu, prin bună cuviință, prin blândețe, prin harnicie și prin toate faptele bune. Un astfel de om va fi repede observat de cei din jurul lui și va fi luat ca om de încredere, va primi responsabilități, și ușor ușor eforturile lui vor fi răsplătite din belșug și nu va mai trăi în lipsuri.

Omul credincios, atent mereu să nu păcătuiască, chiar sărac de ar fi, e un om demn, vrednic de aprecierea Lui Dumnezeu și a semenilor săi.

Sunt multe de spus despre sărăcie, sunt multe situații care pot fi date sub titlu de excepție dar esențial este să reținem un lucru: omul care și-L ia ca model de viață pe Hristos rezolvă orice problemă din viața lui.

(Sursa: ortodoxiatinerilor.ro)

FILĂ DE SINAXAR

Sfânta Muceniță Tecla este prima femeie martiră pentru Hristos. În Sinaxarele Bisericii este socotită întocmai cu Apostolii. Sfânta Tecla s-a născut în cetatea Iconiu, din părinți păgâni. S-a logodit cu Tamir, un tânăr de neam bun, în timpul în care la Iconiu sosise Sfântul Apostol Pavel, împreună cu Varnava, că să predice Evanghelia. Ascultând timp de trei zile și trei nopți cuvântările acestuia, Tecla s-a convertit la creștinism și s-a hotărât să ducă o viață de feciorie.

Mama sa, auzind că nu mai dorește să se căsătorească, a bătut-o, a torturat-o și a înfometat-o. Pentru că nici după aceste chinuri nu a făcut-o să lepede credința în Hristos, mama sa a dat-o pe mâna judecătoru-

lui cetății și a cerut să o ardă în foc, invocând că ea nu este fiica ei, ci este „ramură uscată și blestemată odrasla”. A fost aruncată în foc, dar a ieșit nevătămată.

Sfânta Tecla l-a urmat pe Pavel la Antiohia, iar aici un tânăr și-a dorit-o soție. Pentru că a fost refuzat, acesta a acuzat-o în fața conducătorului cetății că este creștină. A fost aruncată la fiare, dar animalele nu s-au atins de trupul acesteia. Primind binecuvântarea Sfântului Apostol Pavel, s-a retras într-un loc pustiu, la Maloula, oraș situat la 70 km vest de Damasc, în Siria. Vracii din Maloula i-au ridicat pe localnici împotriva ei. Dorind să scape de răutatea acestora, Tecla s-a rugat și în urma rugăciunilor ei, stânca s-a despicaț și i-a devenit mormânt. Biserica Ortodoxă o pomenește în ziua de **24 septembrie**.

